

Merkelige avsløringer om Oxfordbevegelsens finanser.

Regnskaper på 157 000 kr., men tillit var bedre enn kvitteringer.

8000 kroner til «kroningsbilletter, ball, underholdning m. v.»!

Telegram fra Dagbladets
London-korrespondent.

Dr. Frank Buchman.

LONDON, 1 dag.
London-domstol kom i går til
konklusjonen at Oxfordgruppen
først, iallfall ikke i juridisk
et legat på 10 000 kro-

ner som var testamentert til gruppen av en dame, kunne derfor ikke utbetales. Det viste seg nemlig at gruppen ikke er noen forening i ordets alminnelige forstand. Dommeren henviste til en bok: «Hva er Oxfordgruppen?», og i den heter det: «De kan ikke tilhøre Oxfordgruppen. Den har ingen medlemsliste, ingen kontingent, ikke noe foreningsmerke og ingen statutter». Dommeren måtte derfor trekke den slutningen at den ikke hadde noen sekretær eller skattmester med lovlige myndighet til å motta et legat. Dr. Frank Buchman's «finansminister» er mr. R. Wilson, men har opptrer bare som dr. Buchmans tillitsmann.

Om denne rettsavgjørelsen vil føre til opprettelsen av en fastere organisasjon, vet en ikke ennå, men det betraktes som sannsynlig.

I universitetskreiser reageres det

omlag 8000 kroner, som figurerte som «Kroningsbilletter, ball, underholdning etc.», gjaldt utgifter i forbindelse med utenlandske medlemmer av Oxfordbevegelsen som ledelsen hadde skaffet forlystelse i London under kroningsfestlighetene.

stadig sterkere mot betegnelsen «Oxford» for bevegelsen, fordi den ikke har noe som helst med det verdensberømte visdomssetet å gjøre og betegnelsen derfor virker vill-ledede.

THORSTAD

Lægens testamente.

Et London-telegram til Politiken forteller noen detaljer fra den bemerkelsesverdige prosessen:

Det er interessante enkeltheter om Oxfordbevegelsens finanser som er kommet for dagen. Dr. Buchman og Whitwell Wilson satte fram sitt krav på 500 pund (omlag 10 000 kroner) som en avdød læge hadde testamentert Oxfordbevegelsen. Imidlertid hevdet dødsboets eksekutor at han ikke kunne gå med på å betale denne summen, da Oxfordbevegelsen syntes å være «et meget vakt begrep», ikke noen organisert institusjon. Siden denne testamenteringen fant sted, har dr. Buchman imidlertid sendt inn søknad om å få dannet et innregistrert selskap hvis navn skal være «Oxford-gruppen».

Under rettsforhandlingene oppga både dr. Buchman og Wilson Brønns hotell som adresse, og forklarte at her holdt Oxfordbevegelsens «styrende utvalg» møte hver dag. Wilson ble betegnet som gruppens sekretær, men til dette svarte dommeren at han ville vite hvem Wilson var ansvarlig overfor.

157 000 kroner på regnskapet.

Det ble videre opplyst at det besto et fond, som man dekket utgiftene av. Siden oktober 1938 hadde kontoen båret dr. Buchmans og Wilsons navn, og Wilson fungerte samtidig som kasserer. Medlemmene av «det styrende utvalg» stolte helt på hverandre. Dr. Buchmans sakfører ga opplysninger om «hovedregnskapet». I løpet av det siste halvannet år var 7872 pund — det vil si omlag 157 000 kroner — gått gjennom dette regnskapet. Utgiftene besto av leveomkostninger, reiseutgifter og diverse omkostninger.

Ingen kvitteringer.

Dommeren pekte på den omstendigheten, at skjønt 7872 pund var utbetalt, hadde en revisor som har gått gjennom regnskapene, bare kunnet finne kvitteringer for 2576 pund, omlag 51 000 kroner.

Sakføreren svarte på dette at Oxfordfolkene nærte gjensidig tillit, og at det ikke forelå kvitteringer for alle beløpene.

Før rettsmøtet ble hevet, ble det som svar på et spørsmål fra dommeren opplyst at en post på 409 pund

04-03-053

Konflikt og forsoning.

Tønsberg Blad

10.3.39

Oxfordgruppen har offentlige møter i Tønsberg.

Sist søndag holdt medlemmer av Oxfordgruppen i Tønsberg og omegn offentlige møter i Handelsstandens lokale. Det var utelukkende folk fra byen og de nærmeste distrikter, som var med blandt talerne. Til begge møter var det godt fremmøte, til det første overfylt hus.

Det første av de to møter blev ledet og åpnet av doktor Ths. Arentz. På en rolig og vakker måte introduserte han de forskjellige talere og knyttet vidnesbyrdene sammen til et hele.

Efter en fengslende innledning av Arne Gravdal fra Andebu, en tale som blev gjentatt på det næste møte,

om tidens og vår egen nød kom de mange vidnesbyrd. Disse blev fremført med både alvor og humor, og de gav oss innblikk i mange av hverdagslivets forhold. De gav oss innblikk i forskjellige aktuelle situasjoner, men de lå ennu mere vekt på å gi en forståelse av hvor radikalt Gud forvandler dem som gir ham sitt liv.

Fra fire hjem fikk vi høre vidnesbyrd ved både mann og hustru. Flere av disse vidnesbyrd hadde det kostet stor kamp å kunne fremføre, derfor gjorde de også sikkert stor virkning, det var jo ikke så mange måneder eller uker siden flere av de talende hadde kommet frem til hel klarhet i sitt gudsforhold.

De som talte ved det første møte, foruten dem som ovenfor er nevnt, var fru doktor Arentz, maskinist Singdahl Hansen og frue fra Nøtterø, fru hvalskytter Martinsen fra Arø-sund, Johan Kihle fra Tønsberg, John Lothrington fra Nøtterø, fabrikant Olaf Breian og frue fra Slagen og pastor Knutzen.

Det næste møte blev ledet av Arne Gravdal og her fikk en alledning til å høre en rekke nye talere. Doktor Arentz avla også på dette møte sitt vidnesbyrd, og pastor Knutzen holdt en kort tale i vidnesbyrds form, ellers var det andre mennesker og nye skjebner enn dem vi møtte på det første møte.

Vi fikk høre om tomheten og om forsøkene på å stille sin sjels hunger og tørst ved surrogater, f. eks. dyrkelse av kunsten, vi fikk høre om smerten ved å se tilbake på et liv, som ikke er levet i ledelse og tjeneste for Gud. Et vidnesbyrd gav et innblikk i hvor forandret et sjømannshjem blir, når Gud får ta bort frykten for dem derute og

tre fra samme familie fortalte i tre sammenhengende vidnesbyrd om det totalt nye hjem de har fått. Ellers fikk vi høre om betydningen av å se hvor store våre såkalte små synder i grunnen er, og vi fikk se noget inn i den kamp et menneske kan ha før sin overgivelse.

De øvrige som talte ved dette annet

møte var frk. Randi Gundersen, nu på Moss, men har bodd her i byen meget, frøken Petra Meyer, postfullmektig Jørgensen og datter og sønn, fru kaptein Thorsen fra Ørnes, fru godsforvalter Wedel-Jarlsberg og bokhandler Richard Hansen.

Det er vidnesbyrd om løsning av konflikter som verden idag behøver å høre. Vi hører og ser så altfor meget til at knuter strammes og mennesker blir ennu mere uvenner enn før. De som kan berette, hver på sin måte, om konflikters oppløsning, så det blir forsoning, er lysbærere i mørket. Slik folk har en misjon.

—n.

Bemerkelsesverdige uttalelser på Oxfordmøte i Oslo.

Haugesund Arbeiderbladet
Industriens oppgaver er å sysselsette flest mulig mennesker — ikke å tjene mest mulig penger.

14.3.39

På et Oxfordmøte i Oslo, hvor en forretningsmann fra Haugesund var tilstede falt der bemerkelsesverdige vitnesbyrd om forholdet mellom kapital og arbeid. Mottoet for møtet var: Gir forretningslivet impulser til Norges moralske opprustning? Taleren var amerikaner og hette Howard Blake. Og møtet var sammenkalt for norske forretningsfolk.

— Industriens oppgave er å sysselsette flest mulig mennesker, ikke å tjene mest mulig penger, sa ingeniør Chr. Bugge. Og en rekke industrimenn var levende illustrasjoner på dette. Blant dem var den danske sagbrukseier Alfred Nielsen:

«Kristent liv begynte for meg med at jeg en dag sammenkalte mine arbeidere for å fortelle dem at jeg hadde vært uærlig mot dem da jeg tidligere hadde sagt til dem at jeg ikke kunne gi dem lønnspålegg, at jeg nu var villig til å gi dem 15 øre over tariffen og at jeg heretter ville sette dem inn i fabrikkens og mine egne økonomiske forhold. Fra det øyeblikket begynte murene å falle mellom mine arbeidere og meg. Siden har forholdene utviklet seg slik at fagforeningens til-

litsmenn på en av mine fabrikker nylig uttalte offentlig, at det var hans faste overbevisning at det ikke finnes en eneste faglig eller arbeidsmessig konflikt som ikke kan løses hvis begge parter søker Guds vilje.

Engang trodde jeg at jeg var forretningsmann for å tjene penger, og at arbeidere og kolleger var nødvendige redskaper i prosessen. Ved nyttårstid oppdaget jeg at jeg hadde skiftet mening. Vi konstaterte at en av våre fabrikker ikke lønnet seg. Det betød lite for vår produksjon, og min gamle innstilling ville ha vært å nedlegge den. Isteden blev det klart for meg og mine medarbeidere at vi skulle rive den og bygge en moderne fabrikk som gav bedre arbeidsforhold for arbeiderne. Vi mener med det å skaffe bedre produksjonsmuligheter og dermed muligheter for å beskjeftige ennu flere mennesker».

3550 GOL

TLF. 067 - 74 270

2200 KONGSVINGER

EIDEMSGT. 1

TLF. 086 - 1 45 91

3008 KONGSBERG

BOECKSGT. 3

TLF. 03-73 15 00